

MAČJI BOG IZ MOKRONOGA

Mnogokrat v svojem življenju sem pomislil, ali nimajo svojega Boga tudi živali - mačke, psi, kače, krokodili, antilope, gnuji ... Ptice. Toliko tisoč vrst jih je. In potem ribe. Ali se ni denimo tudi kje medvedji Bog **učlovečil** v smislu bogopodobnosti živali. Saj je navsezadnje stvarnik vsega, kar ima svet: tudi zanikrnega plevela, ki raste iz razpoke istrskega zidu. Pa sem si rekel, kaj bi dejal k temu naš škof Šuštar, če bi razvil živalsko teologijo in jo celo objavil v kakem verskem časopisu. Bi metropolit prenesel tak izziv ali ga ne bi; bi me povišal v diakona in poslal v mrzli Godovič, mravlje past, ali ne. Pri priči sem nehal modrovati, da bi se lahko Jezus umačžil, upasjil, udrevjil, uribil, ukačil... Ne, ne, tako pa le ne gre ta reč... To je spet ena tvojih, ki si jo urezal v zelniku svoje razgrete domišljije. In bi vsa stvar res nekako zaspala na teh polposkusih uezusovanja raznih polžkov in metuljev, če ne bi šel in prebral izjemne zgodbe o psici rotvajlerici, ki je v Franklinu v Ameriki rešila iz gorečega kombija Kathie Vaughn, paralizirano gospo, jo odvela daleč proč od bruhačnega ognja in se pri tem sama tako tako močno izpostavila, da se je vsa posmodila po šapah. Zavrhu vsega je potem svojo gospodarico še privlekla prav do policijskega vozila, odkoder so jo potem, njo in gospodinjo, odpeljali domov. Vsekakor je tudi ta dobrot, čeprav izkazana človeku po psu, nekaj božjega. Vsaka dobrot je to, bodisi človeška, bodisi živalska, bodisi rastlinska. V dobroti je Bog. Živali še daleč niso manjvredna bitja, dana človeku samo v pobijanje, kot le-ta misli, da so. Tudi ona so bitja, ki imajo Boga. Istega imajo, kakršnega imamo mi, ljudje.

In sem znova povlekel na dan svojo teologijo o živalskem, travnatem, morskem oziroma vodnatem Jezusu. Spomnil sem se, da so živali, čeprav nekatere zelo krvoločne, še vedno bolj nedolžne kot človek, ki se obnaša presito in izprieno, ko je enkrat potešil že vsa svoja nagnjenja. Še več si želi in zahteva, čeprav mu po pravici nič več ne pripada. O tem me je prepričal sam stric Bernard iz Mokronoga, ki mi je vedno (po teti) zatrjeval, da preobilico domačih mačk odstrani na **human način**.

Kmetija pod Pričo jih je imela res vsako leto čez in čez, in če ne bi bilo tega **humanega načina**, bi kaj kmalu postala mačja farma.

Zadovoljil sem se s humanim načinom in bil res uverjen, da kmetje mačk ne pobijajo, ampak **humano** napotijo v svet.

Kako jih napote, tega si žal nisem znal predstavljati. Pač: da rečejo nekako takole: Zdaj pa pojdi, ti beštija mačkasta, in mačke se postavijo lepo v vrsto in marš v procesiji na Trebelno in v Čužnjo vas. Od kmeta do kmeta, ki najboljše izberejo za dom.

Naivno sem mislil, zelo naivno.

Pa se je stricu Bernardu zareklo.

V zidanici mi je povedal, kjer sva zobala suho grozdje, že skoraj rozine, in se sladkala z vincem, da je ravno te dni oddajal lepo mačé v gostilno v Češnjice pri Štatenbergu.

Lepo ga je, mačé, zaprl v škatlo za čevlje, škatlo krasno prevezal kakor paket, z motvozom, in vse skupaj s fičkom odvlekel navkreber in potem v Češnjice k Ravbarju. Mačé ni nič videlo, kam ga pelje.

In tako bi bilo enega k sreči pri hiši manj.

(To je bilo pa res **humano**).

Ali ni drugo jutro, ko je stric šel v hlev, isto mačé, ovilo njegove noge s plamenom mehke ljubezni in zaupanja in zamijavčilo.

Šment, iz Češnjic je našel domov!

Stric Bernard se je popraskal po treh laskih na glavi, ki so mu še ostali, rekoč: Si moreš misliti. Iz Češnjic na Pričo. In kar lepo ponoči jo podurha iz hleva, kamor so ga bili zaprli. Našel je, ta hudiček, špranjo in se izmuznil služenju vojaškega roka. In kar lepo po mesečini domov...

Pokimam stricu, da je maček zares maček. Hotel sem reči, iznaljdljiv in tako dalje.

Kaj si pa poj naredil z njim? sem ga vprašal v tri dni. Kakor da sem vedel, da ga je pustil doma postavati.

Kaj? Veš kaj? Munimunimuni... In je lepo prišel na domah roke... Jaz pa šavs po njem in ga lepo spravim v vrečo od **krompirja**. Zavežem in grem lepo v hlev in izkidam, pomolzem, napojim, potlej pa odnesem vrečo dol k brezam.

- Kjer je kal?

- Naglih tja. Primem skalo, petdesetkilsko in... naravnost vanj... Odvežem, ker se nič ne gane, da bi stresel kašo ven... Ti, ven pa švigne živo in zdravo mačé. In smuk dol v Lakenca.

- Ne!

- Jaaa!

- Ne!

- Ja!

S stricem Bernardom se gledava, gledava...

- Ti, je res ostal maček živ?

- Čisto zares; živ je bil.

- Potem imajo pa tudi mački... In gladko utihnem. Nisem rekel: Jezusa Kristusa ali Boga. Ampak sem v resnici mislil prav to, da so tudi ta bitja odrešena bitja in da tudi njih spremlja po svetu duh božji.

Stric Bernard res ni mogel kamna treščiti mimo vreče.

Mačka, nedolžnega kot solza, je nekdo rešil. Najbrž, in zares, umačjeni Jezus - Bog.

Preprosto ni dovolil kar tako umoriti svojega bitja z zlatimi lunicami v očeh, ker pač človeku hodi v preobilje.

- Srečo imajo, srečo, je dodal stric. Preklemano srečo, in srknil zlato kapljico, v kateri se je raztapljala kolofonija rdečega sonca. Ni uganil, da sem mislil pravzaprav, da imajo tudi mačke Boga, ki jih ljubi, kot nas, na svoj način. Včasih celo bolj kot najbolj sebi podobnega: človeka.

Bil sem vesel. Srečen.

Vprašal pa sem ga še vseeno: A se je mačé ponovno zvečer vrnilo ali zjutraj?

- Ti, se je zamislil stric Bernard in izdihnil: Nikoli več se ni prikazal. To mu je bilo pa le zadosti, bi rekel. V poduk ali kako se že temu učenoreče. Veš ti?

- V eksempel, sem rekel.

- A tako: v akzempelj se reče temu učenore?

In sva srkala vince in zobala suho grozdje, prave rozine. Zamišljena in nekam skisana, kakor da bo naju vsak čas treščila skala po glavi.